

Compensar, quan?

«Quan i com pensa l'Estat assumir públicament l'ús fraudulent dels recursos que paguem tots, també l'Adrià i la Tamara, en la persecució ideològica?»

10 d'abril de 2018. Una careta de Jordi Cuixart i un xiulet groc. És el material decomissat a una presumpta terrorista i integrant del que alguns han anomenat *comandos* o *kale borroka* catalans. Viatge de sis hores en cotxe policial i dos dies de calabós a l'Audiència Nacional. Després, un jutge que determina que no podrà sortir del seu poble, Viladecans. Indefinidament. La desqualificació política i mediàtica s'envalenteix.

7 mesos després, finalment, arriba la notícia, sense cap pompa, que res de res. Que l'Audiència Nacional ja no li interessa el seu cas. Que tot plegat pot quedar, si hi arriba, en el camp dels delictes menors, com el de desordres públics. El cas és exactament el mateix per Adrià Carrasco, membre del CDR d'Esplugues, que, a diferència de Tamara, va decidir marxar a Bèlgica, d'on encara no n'ha tornat, entre altres coses perquè duu penjada a l'esquena una ordre de detenció.

Com pensa, l'Audiència Nacional, compensar aquests dos civils, falsament acusats dels pitjors delictes del codi penal? Com es retornen 7 mesos de vida truncats? En quin format pensa demanar perdó i invertir el mal causat tant la judicatura com la policia? Això en el pla personal. I en el col·lectiu? Com es calcula la por i els tentacles de la repressió en tanta altra gent? Com es reverteix la confiança perduda en les institucions? Quan i com pensa l'Estat assumir públicament l'ús fraudulent dels recursos que paguem tots, també l'Adrià i la Tamara, en la persecució ideològica?

Potser la resposta la podem trobar en Arnaldo Otegi. Dos cops la justícia internacional l'hi ha donat la raó enfront del sistema judicial espanyol. I de què li ha servit? Qui li ha compensat res?

És un bon termòmetre per entendre què pot passar si d'aquí uns quants anys el tan insistentment citat Tribunal Europeu dels Drets Humans dona la raó al Govern de Catalunya que va ser cessat, perseguit, empresonat i, en bona part, deshumanitzat per determinada classe política i mediàtica. Què passarà, cap allà el 2022 o 2023? Com seran compensades aquestes persones? Hi haurà reconeixement de l'abús i el dolor? Com es tira enrere el mal causat no només als polítics, sinó també a les institucions catalanes? Els escons que no es van poder ocupar, els presidents (sí, en plural), que no es van poder investir, l'activitat legislativa estroncada. I sobretot, això servirà, en el cas que sigui així, perquè es reformi el sistema i mai més puguin cometre's abusos ideològics semblants?

Sí, són preguntes retòriques. La piconadora ha picat tan fort i en zones tan delicades que fa la impressió que la marxa enrere no és una opció. El camí s'ha tancat a darrere de la maquinària. Seria massa costós i dolorós assumir que, efectivament, es va fer una gran bola de neu política i mediàtica per alliberar les mans a la repressió ideològica. Però el pitjor de tot és que si finalment aquesta marxa enrere es produís, hi hauria qui ho justificaria tot, igualment.

Per ser justos, tampoc s'assumirà que el moviment polític i social més important de la història recent de Catalunya va recolzar-se en bones dosis de mentides i irrealitats. I que si va fracassar, en bona part va ser, no només per falta de previsió i improvisació sinó també per una cosa molt més terrenal: el combat partidista i electoral. El mateix combat que fa que avui la repressió també sigui matèria de permanents càlculs electoralistes.